

Yunanistan Yönetim Sistemi

Dr. M. Cem TOKER

Birinci Bölüm

Tarihsel Süreçte Yönetim Yapısının Gelişimi

Yunanistan, çok eski medeniyetlere ev sahipliği yapmış bir ülkedir. Uzun süre Osmanlı İmparatorluğu'nun yönetiminde kalan ülke, Osmanlı İmparatorluğundan ayrılıp bağımsızlığını ilan ettikten sonra 1941-1944 arası Alman İşgali ile karşı karşıya kalmıştır. Bundan sonra 1949'a kadar süren iç karışıklıkları, Komünist güçlerin yenilerek Anayasal Monarşinin ilan edilmesi izlemiştir.

Haziran 1973'te ise Yunanistan'da Cumhuriyet ilan edilmiştir. Ülkedeki sıkıyönetimin kaldırılmasıyla Yunanistan'ın ilk sivil Kabinesi atanmış ve genel seçimlere gidilmiştir.

Haziran 1975'te Anayasal Monarşiye dönülüp dönülmemesi konusundaki referandum sonucunda yeni Cumhuriyet Anayasası ilan edilmiştir. 1981 yılında Yunanistan 1979'ta başlattığı süreç sonucu Avrupa Birliğine tam üye olmuştur.

1981 seçimleri sonucunda sosyalist parti PASOK'un iktidara gelişiyle ülkede önemli değişimler yaşandı. Avrupa Topluluğundan çekilme girişiminden Amerikan üslerinin kaldırılmasına kadar önemli konular yanında yoğun bir iç reform programının uygulanması bu döneme rastlar.

1986 yılında Parlatentonun Cumhurbaşkanının yetkilerini azaltan Anayasa değişikliklerini kabul ettiği görülür.

1992 yılında Yunan Parlatentosu Avrupa Birliği Anlaşmasını büyük bir çoğunlukla onayladı.

1996 sonrası Yunanistan'ın yeni bir yaklaşımla; dış ilişkiler, politika ve ekonomi alanında bölge lideri olması yaklaşımı içine girdiği görülür. Türkiye ile ilişkilerinde ise başta Kıbrıs ve Ege Denizi'ndeki kıta sahanlığı olmak üzere önemli sorunlar yaşaya gelmiştir.

Yunanistan'da 2001 yılında ise yine Anayasa değişiklikleri yapılmıştır.

İkinci Bölüm

Anayasal Yapı

I. DEVLETİN KURULUŞU, NİTELİKLERİ VE TOPRAK BİRİMLERİ

Yunanistan Cumhuriyeti; parlamenter demokrasiyle yönetilen bir ülkedir. Ülke toprakları; bölgeler, iller, belediyeler ve topluluklardan oluşur.

Yunanistan Anayasası 11 Haziran 1975'de yürürlüğe girmiştir. Anayasaya göre Yunanistan; Devletin başı olan Cumhurbaşkanı ile birlikte bir Parlamenter Demokrasidir. Bütün egemenliğin kaynağı halktır ve egemenlik halkın yararına kullanılmak zorundadır.

II. ANAYASAL KURUMLAR

1. Cumhurbaşkanı:

Mart 1986'da Anayasada yapılan önemli değişikliklerle, Cumhurbaşkanının geniş yetkileri azaltılarak temsili bir düzeye indirilmiştir.

Cumhurbaşkanı, beş yıllık bir süre için Parlamento tarafından seçilir. Aynı kişi ancak bir kez daha yeniden Cumhurbaşkanı seçilebilir. Cumhurbaşkanı, diğer ülkelere karşı devleti temsil eder, ordunun en yüksek komutanı olarak savaş ilan edebilir ve anlaşmaları imzalar. Cumhurbaşkanı, gerekli durumlarda Bakanlar Kuruluna başkanlık edebilir.

Cumhurbaşkanı, Başbakanı görevlendirir ve Başbakanın teklifi ile Bakanlar Kurulunu atar. Mart 1986'da Başbakanı azletme yetkisini kaybederken referanduma gidebilme yetkisi de kısıtlanmıştır. Cumhurbaşkanı sadece, mali konularda olmamak şartıyla Parlamantonun beşte ikisinin teklifi üzerine beşte üç çoğunlukla karara bağlanmış önemli sosyal yasaları referanduma götürülebilmektedir. Ayrıca olağanüstü hal ilan edebilme yetkisi Parlamento'ya geçmiştir. Cumhurbaşkanı, Parlamento'yu ancak Hükümetin istifası sonrası, iki kez Parlametodaki çoğunluk sırasına göre ilk dört partiye hükümeti kurma görevini vermesine rağmen hükümetin kurulamaması halinde feshedebilmektedir. Ancak bu durumda bile bütün partilerden oluşan bir seçeneği denemek zorundadır.

Anayasaya göre Cumhurbaşkanı'nın bazı düzenleme yetkileri, bazı durumlarda da yasaların yeniden görüşülmesini ve daha fazla bir çoğunlukla kabul edilmesini isteme hakkı vardır.

2.Yürütme:

Yunanistan'da yürütme yetkisi Hükümet tarafından kullanılır. Hükümet Başbakan başkanlığındaki Bakanlar Kurulu üyelerinden oluşur, Anayasa ve yasalar çerçevesinde devletin genel siyaset ve yönetimini belirler. Hükümet , Parlatentonun güvenoyuna dayanmak zorundadır. Başbakan, Parlatentoda salt çoğunluğa sahip partinin başkanıdır Eğer bu olmazsa Parlatentoda göreceli çoğunluk esas alınır.

Yunanistan'daki Bakanlıklar şunlardır; Başbakanlık, İçişleri, Kamu Yönetimi ve Desantralizasyon Bakanlığı, Milli Savunma Bakanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Ulusal Ekonomi ve Maliye Bakanlığı, Gelişme Bakanlığı, Çevre, Fiziksel Planlama ve Kamu İşleri Bakanlığı, Eğitim ve Dini İşler Bakanlığı, Tarım Bakanlığı, Çalışma ve Sosyal İlişkiler Bakanlığı, Sağlık ve Refah Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Kültür Bakanlığı, Denizcilik Bakanlığı, Kamu Düzeni Bakanlığı, Makedonya ve Trakya Bakanlığı, Ege Bakanlığı, Ulaştırma ve İletişim Bakanlığı, Basın ve Medya Bakanlığı ve Devlet Bakanlığı.

3.Cumhuriyet Konseyi:

Bu Konsey, Cumhurbaşkanı başkanlığında, bütün eski demokratik Cumhurbaşkanı, Başbakan, muhalefet lideri ve parlatentonun onayını alabilmiş başbakanlardan oluşur.

Cumhuriyet Konseyi, Parlatentodaki en büyük partinin güvenoyu alarak Hükümeti kuramaması üzerine Parlatento içinden veya dışından Hükümeti kurmakla görevlendirilecek kişinin seçimi konusunda Cumhurbaşkanına yetki verir.

Konsey, Cumhurbaşkanına Parlatentoyu feshetme yetkisini de veren önemli bir organdır.

4.Yasama:

Yunan Parlatentosu, tek meclisli ve üye sayısı 200'den az, 300'den çok olmamak üzere doğrudan gizli ve demokratik oyla dört yıllığına seçilen üyelere oluşur. Parlatento, başkanını kendisi seçer ve yılda en az beş ay süren olağan oturumlar yapar.

Parlatentodan geçen yasalar Cumhurbaşkanı'nın onayını almak zorundadır. Parlatentonun Cumhurbaşkanı'nı, üyelerin üçte birinin teklifi ve üçte iki çoğunluğun kararı ile yargılayabilme (*impeachment*) yetkisi de vardır. Bu yetki eski ve yeni kabine üyeleri içinde geçerlidir.

Parlatentonun asıl işlevi ayrıntıları Anayasada belirtilen yasama faaliyetleridir. Parlatento yasaları salt çoğunlukla kabul eder, ancak karar yeter sayısı üye sayısının üçte biridir. Anayasa değişiklikleri de ayrıntıları Anayasada belirtildiği şekilde Parlatentodan geçer.

Üçüncü Bölüm

Genel Yönetim Yapılanması

I. MÜLKİ VE YEREL YÖNETİM

Yunanistan'da mülki yönetim; Bölgesel İdareler, Birinci ve İkinci Derece Yerel Otoriteler adı altında oluşan ve yerel yönetimlerle bir bütünlük arz eden bir yapıdan ibarettir. Bu yapı Desantralizasyon ekseninde şekillenmiştir.

1.Genel Giriş:

Yunanistan'da yapılan Anayasa değişikliklerinin sonucusu ve belki de konumuz açısından en önemlisi 2001 yılında yapılanıdır. 2001 yılındaki Anayasa revizyonunda getirilen en önemli yenilik, Anayasanın 101-102. maddelerindeki değişikliklerle yerleşen desantralizasyon ilkesi ve yerel yönetimlerin yeni bir anlayışla düzenlenmesidir. Bu değişiklik sonucunda Anayasanın 101. ve 102. maddeleri şu hali almıştır;

MADDE 101:

- 1.Devletin yönetimi desantralizasyon sistemine göre yapılandırılacaktır.
- 2.Ülkenin idari bölümlenmesi ekonomik coğrafya, sosyal koşullar ve ulaşım koşullarına göre gerçekleştirilecektir.
- 3.Bölgesel devlet görevlileri, konular hakkında yörelerinde genel karar otoritesine sahiptirler. Merkezi hizmetler ise, özel yetkileri dışında, bölgesel görevliler üzerinde yasayla gösterilen; genel gözetim, koordinasyon ve hukukilik kontrolü yapmalıdır. (Yasama ve idare düzenleyici işlev görürken bölgelerin özelliklerini gözönünde bulundurmak zorundadır.)

MADDE 102:

- 1.Yerel konuların yönetimi Birinci ve İkinci Seviye Yerel Yönetimlere aittir.Yerel otoriteler yasanın öngördüğü hususlara uymak zorundadır. Yasa, yerel işlevlerin kategorilerini ve dereceler arasındaki bölüşümünü belirler. Yerel otoriteler, yasayla kendilerine verilen devlet misyonunu oluşturan yetkileri kullanabilirler.

2.Yerel otoriteler, idari ve mali olarak bağımsızdırlar. Organları kanunda belirtildiği şekilde genel ve gizli oyla seçilir.

3.Zorunlu ve gönüllü birlikler seçilmiş organlar tarafından yönetilir ve yasayla öngörülen projelerin, hizmetlerin ve yetkilerin uygulanması için oluşturulabilir.

4.Devlet, yerel otoriteleri gözetim altında tutar. Bu gözetim hukukilik kontrolü ile sınırlıdır ve yerel otoritelerin inisiyatiflerini ve serbest hareketlerini kısıtlayıcı olamaz.. Kanunilik kontrolü ise yasaların öngördüğü biçimde kullanılır.Yerel yönetimlerin seçilmiş organlarının disiplin müeyyideleri “*ipso jure*” durumlar dışında yasayla belirtilen şekilde meclisin aynı yöndeki fikri ile olur.

5.Devlet, mali bağımsızlık ve yerel yönetimlerin yetkilerini kullanma misyonlarını yerine getirebilmeleri için gerekli fonlar ve bu fonların yönetiminde saydamlığın sağlanmasını garanti altına almak için gerekli yasal, düzenleyici ve mali önlemleri alır. Yasalar hangi vergilerin Devlet tarafından toplanacağını ve yerel otoritelere hangi görev ve vergilerin dağıtılacağını öngörür. Merkezi idareden veya bölgesel idarelerden yerel yönetimlere her görev devri, gerekli mali kaynakların devrini de gerektirir. Yasa, yerel yönetimler tarafından yerel gelirlerin tanımları ve toplanmasını da belirtir.

2.Konuyla İlgili Temel Mevzuat:

Yunanistan’da; Bölgesel İdareler, Birinci ve İkinci Derece Yerel Otoriteler adı altında oluşan yönetim yapısını temelde şu mevzuat şekillendirmektedir;

**1984’te yürürlüğe giren 1416 sayılı Birinci Derece Yerel Otoritelerin Yeniden Güçlendirilmesi Hakkında Yasa,

**1986’da yürürlüğe giren 1622 sayılı Ülkenin Bölgelere Ayrılması Yasası,

**1994 yılında 2240 sayılı Yasayla değiştirilerek yürürlüğe giren 2218 sayılı Yasa ve 1995’te yürürlüğe giren 2307 sayılı İkinci Derece Yerel Otoriteler Hakkında Yasa,,

**410/95 numaralı belediye ve topluluklarla ilgili yasaları kodifiye eden Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ,

**30/96 numaralı İkinci Derece Yerel Otoriteleri tek bir yasal metinde kodifiye eden Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi,

**1997 yılında yürürlüğe giren 2503 sayılı Bölgeler ve Yeni Desantralize Edilmiş Devlet Hizmetleri Hakkında Yasa,,

**1997 yılında yürürlüğe giren 2539 sayılı Her İlde Birleştirme Sonrası Yeni Belediye ve Topluluklar Hakkında Yasa,

**1998 yılında yürürlüğe giren 2647 sayılı Devletten Bölgelere ve Yerel Otoritelere Yetki Devri Hakkında Yasa,

1999 yılında yürürlüğe giren 2738 sayılı Yetki Devri Sonrası Merkezi İdare ve Yerel Otoriteler Personeli ve Yeni Oluşturulan Liman Fonunun İşletilmesi Hakkında Yasa,

**2000 yılında yürürlüğe giren 2839 sayılı Yerel Otoritelerin Faaliyetlerinin Gözetimi Hakkında Yasa,

**2001 yılında yürürlüğe giren 2880 sayılı Birinci Derece Yerel Otoritelere Spor Merkezleri ve Kreşlerin Devri Hakkında Yasa,

**2001 yılında yürürlüğe giren 2910 sayılı Seçilmiş Temsilcilerin Adaylığı Hakkında Yasa,

**2001 yılında yürürlüğe giren 2946 sayılı Yerel Otoritelerin ve Belediyeler Arası İşbirliğinin Oluşum ve İşleyişi Hakkında Yasa,

3.Bölgesel Yönetimler ile Birinci ve İkinci Derece Yerel Otoritelerin Yapısı

3.1.Genel Olarak:

3.1.1.Birinci Derece Yerel Yönetimler: Belediyeler ve Topluluklar (*Communities*):

Yunanistan'da birinci derece yerel yönetimler belediyeler ve topluluklardan oluşur. Birinci ve ikinci derece yerel otoriteler yetkilerini yasadan alırlar. Anayasanın 102 maddesine göre bu otoriteler yetkilerini devletin misyonu çerçevesinde kullanırlar.

Belediyeler ile topluluklar arasındaki temel ayrım; organların seçim metotlarıyla fonksiyonları noktasındadır.

1997 yılında çıkarılan 2539 sayılı Yasa belediye ve topluluklar için mecburi birleşmeler öngörmekteydi. Tarihsel ve coğrafi zorunluluklar da bu birleşmelerde önemli rol oynamıştır.

Belirtilen birleştirmeler sonucunda yerel yönetim otoriteleri olarak "Çeyrekler" adını verebileceğimiz eskiden her biri yerel otorite olan birimler oluşturuldu.

3.1.2.İkinci Derece Yerel Yönetim Birimleri: İl Düzeyinde Kendi Kendine Yönetimler :

İkinci derece yerel otoriteler de birinci derece otoriteler gibi devlet misyonuyla hareket ederler. Her il; düzeyinde kendi kendine yönetim birimi olan idari ilçelere ayrılmıştır. Ancak istisna olarak Atina-Pireus, Rodop-Evros ve Drama-Kavala-Xanthi ilçeleri geniş olduklarından birden fazla ile bağlıdır.

Yasa, bazı il yönetimlerinde "Eparchion" adı verilen vatandaşlara daha iyi hizmet için özel ayrılmış idari alt birimleri de mümkün kılmıştır.

3.2.Bölge İdareleri:

Yunanistan, kamu yönetimindeki yeni gelişmeleri ülkede uygulayabilmek amacıyla 1997 yılında çıkarılan 2503 sayılı yasa ile 13 bölge idaresine ayrılmış durumdadır. Bu yapılanmanın temel amacı adem-i merkeziyetçi bir yapıyı idari teşkilatlanmada esas almaktır.

Bölgelerin kendi bütçeleri ve personeli vardır. Ayrıca bu yönetim birimleri için işleri ve fonları bölgesel karakterde yürütebilmek amacıyla modern mekanizmalar da geliştirilmiştir. Özellikle ulusal kaynaklardan ve Avrupa Birliği Programlarından ayrılan fonların kullanımında bölgeler önemli rol oynamaktadır.

Yunanistan'daki bölgeler ve bu bölgelerin yüzölçümü ve nüfusları aşağıdaki gibidir;

BÖLGE	YÜZÖLÇÜM(km2)	NÜFUS
Doğu Makedonya & Trakya	14.157	570.977
Merkezi Makedonya	18.811	1.708.77
Batı Makedonya	9.451	293.015
Epirus	9.203	339.728
Teselya	14.037	734.846
İyonya Adaları	2.307	193.734
Batı Yunanistan	11.350	707.687
Anakara Yunanistan	15.549	582.280
Atikti	3.808	3.523.407
Peleponnes	15.409	607.428
Kuzey Ege	3.840	199.231
Güney Ege	5.286	257.481
Girit	8.336	540.054
TOPLAM	131.625	10.258.364

Bölgeler, İl Yönetimleri, Belediyeler ve Toplulukların sayısal durumu ise aşağıdaki gibidir;

YÖNETİM BİRİMİ	SAYI
Bölge	13
İl Yönetimi	50
Belediye	900
Topluluk	133

3.3.Özel Düzenlemeye Sahip Bölge:

Yunanistan Anayasasınının 105. maddesine göre; Aghion Oros adı verilen Athos yarımadası, Antik çağlardan beri gelen geleneksel yapısı nedeniyle kendi kendini yönetme hakkına sahip bir bölge olarak düzenlenmiştir.

Bu bölgeyi bir vali yönetir. Buradaki valinin görev ve sorumlulukları 28.07.1998 tarihinde yayınlanan “Aghion Oros Bölgesinin Yönetim Statüsü” adını taşıyan Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile belirlenmiştir.

“Kutsanmış Bölge” olarak varsayılan bu bölgede yargı ile ilgili yetkiler Monastik Otoritelere yasayla verilmiştir.

Bu ilginç durum, Yunanistan’ın 1981 yılındaki Avrupa Birliğine girişinde de Avrupa Birliği tarafından deklare edilmiştir. Avrupa Birliği bu bölgenin vergi muafiyetleri ile kendi kendini belirleme hakkını kabul etmiştir.

3.4.Yerel Otoritelerin Organları:

3.4.1.Birinci Derece Yerel Otoriteler:

Topluluklar:

Topluluk Meclisi: Topluluğun karar organıdır. Belediye ve Topluluklar Yasasına göre nüfusu; 2.000’e kadar olan topluluklar için yedi, 2.001 ile 5.000 arasında olanlar için dokuz, 5.000’ den fazla olanlar için onbir üyeden oluşur.

Ayrıca toplulukların daha alt birimi olan yerleşimler bir kişiyle mecliste temsil edilirler.

Başkan: Topluluk Meclisinin kararlarını uygulamakla görevlidir.

Belediyeler:

Belediye Meclisi: Belediye başkanı ve Encümenin karar vermediği her konuda karar verir. Belediye meclisinin üye sayısı belediyenin nüfusuna göre değişir. Nüfusu; 5.000’e kadar olanlarda 11, 5.001-10.000 arası 15, 10.001-30.000 arası 19, 30.001-60.000 arası 25, 60.001-100.000 arası 31, 100.001-150.000 arası 35, 150.001-500.000 arası 39, 500.000’den fazla olan yerlerde de 41 üyeden oluşur.

Belediye Encümeni: Belediye Encümeni, temel sorumlulukları yasayla belirlenmiş karar organıdır. Bütçeyi hazırlamak ve kamu prosedürlerini yerine getirmek temel görevleridir. Meclisin kendisine verdiği görev alanlarında da yetkilidir. Encümenin üye sayısı aşağıdaki formüle göre hesaplanır.

Belediye Meclis Üye Sayısı	Encümen Üye Sayısı
15 kadar ise	2 üye + Başkan=3
31’e kadar ise	4 üye + Başkan=5
31’den fazla ise	6 üye + Başkan=7

3.4.2.İkinci Derece Yerel Otoriteler (İl Yönetimleri):

İl Meclisi: İkinci Derece Yerel Otoritelerin temel organıdır. Vali ve İl Komitesinin sorumluluğunda olmayan her konuda yetkilidir. Üye sayısı ilin nüfusuna göre değişir Nüfus; 1- 100.000 arasında ise 21, 100.001-150.000 arasında ise 25, 150.001- 200.000 arasında ise 31, 200.000’den fazla ise 37 üyesi vardır.

İl Komitesi: İl Komitesi, temelde il yönetimindeki süreçlerin işlemlerini sağlar. İl Meclisinde karar alınacak konulara hazırlık niteliğindeki kararları alması yanında, İl Meclisinin kendisine devrettiği konularda da yetkilidir. İl Komitesinin üye sayısı İl Meclisinin üye sayısına göre değişir. İl Meclisi üye sayısı ; 25’e kadar ise dört, 31’den fazla ise altı üye ve bir başkandan oluşur.

Vali (Prefekt): Vali İl yönetimini temsil eder ve temel görevi İl Meclisi tarafından alınan kararları uygulamaktır.

İl yönetiminde ilgili ilçelerden gelen üyelere oluşan “*Eparchion*” adı verilen komite oluşturulduğu takdirde, bu komiteye İl Meclisinde çoğunluk durumuna göre adaylar arasından seçilen ve “*Eparchos*” adı verilen kişi başkanlık eder.

İdari desantralizasyon çalışmalarının bir sonucu olarak bu organların yetkileri giderek artmaktadır.

Her İkinci Derece Yerel Yönetim Biriminde yani İl Yönetiminde, Mali ve Sosyal Komite yer alır. Bu komite bir danışma organı niteliğindedir ve şu temsilcilerden oluşmaktadır; Yerel yönetimlerle ilgili birlik, İşçi ve işveren organizasyonları, bilimsel organizasyonlar Odalar ve, Birlikler ve personel

3.5.Yerel Otoritelerde Seçimler:

Birinci ve ikinci derece yerel otoritelerde; doğrudan, genel ve gizli oyla dört yıl için aday listeleri üzerinden seçim yapılır. Sandalye sayısının beşte üçü çoğunluğu elde edenlere, beşte ikisi ise diğerlerine dağıtılır.

Vali, belediye başkanı ve topluluk başkanı doğrudan oy ile diğer yerel yönetim seçilenleri gibi seçilirler. Aday sayısı toplam aday sayısını üçte birinden az olamaz.

4.Bölgeler:

4.1.Bölgelerin Organları:

4.1.1.Genel Sekreter:

Genel Sekreter bölgede devletin temsilcisi olup, devletin bölge seviyesindeki politikalarının uygulanmasını gözetir ve yerel yönetimleri gözetim altında tutar. Polis, liman, itfaiye gibi merkezi dairelerle, Bölgesel Meclis ve Bölgesel Gelişme Fonunun yönetimi Genel Sekretere aittir.

Genel Sekreter; bölgesel hizmetlerle bölge çalışanlarının gözetimi, denetimi, programlanması ve koordinasyonundan da sorumlu olup, bölgede bulunan bakanlıklar, yerel yönetimler ve il yönetimleri tarafından gözetim altında tutulmayan kamu görevlilerinin gözetimi de ona aittir. Ayrıca Merkezi idarenin veya il yönetimlerinin bölge idaresine bıraktığı ve devrettiği görevlerle yasanın verdiği diğer görevleri yerine getirir.

4.1.2.Bölge Meclisi:

Bölge Meclisi bir “demokratik planlama” organı olup, şu sorumlulukları üzerine almıştır: Bölgeyi ilgilendiren ulusal öncelikler konusunda, kamu sektörünün siyasa ve kamu hizmetlerini belirleyen merkezi birimlerine öngörüler belirlemek, yerel yönetimlerin Orta Dönem Ulusal Gelişme Planı doğrultusunda geliştirdikleri öngörülere göre Orta Dönem Bölgesel Gelişme Planını hazırlamak, yasaların öngörmüş olduğu illerin Yıllık Gelişme Planlarını belirlemek, il ve yerel seviyedeki kamu hizmetleri için Kamu Yatırım Planı doğrultusunda kaynakları ve fonları dağıtmak.

Bölge Meclisleri şu şekilde oluşturulur; Genel Sekreter (Başkan), bölgede yer alan illerin valileri ve “İl Kendi Kendine Yönetimlerinin” başında bulunan yöneticiler, bölgedeki belediye ve toplulukların birliklerinden birer üye, bölgede bulunan bazı organizasyonlardan birer üye (Üretici sınıf odaları,

Yunanistan Teknik Odası, Yunanistan Jeoteknik Odası, Yunanistan Mali Odası, Kamu Görevlileri Sendikası Üst Yönetimi, Panhelenik Tarımsal Birlikler Konfederasyonu ve Panhelenik İşçi Konfederasyonu)

Attiki, Merkezi Makedonya, Batı Makedonya, Kuzey Ege ve Güney Ege bölge yönetimlerinin alt birim sayısı fazla olduğu için Bölge Meclisi üye sayısı da oldukça fazladır.

4.2.Bölgelerin Organizasyon Yapısı:

Bölgeler; bölge içinde yer alan yerel yetkileri olan üniteler ile bölgedeki illerin içinde yer alan ünitelerden oluşmaktadır. Başbakanlığın önerisi ile hazırlanan Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile bu üniteler ortadan kaldırılabilir, birleştirilebilir, ayrılabilir veya bölgenin özelliği ve yerel gerekler dikkate alınarak özel bir statüye sahip kılınabilir.

4.3.Bölgesel Gelişme Fonu:

Yunanistan'daki bölgelerin Avrupa Birliği düzeyine çıkarılabilmesi için bölgesel seviyede özel hukuk tüzel kişiliğine sahip Bölgesel Gelişme Fonu ihdas edilmiştir. Bu fon Yunanistan İçişleri, Kamu Yönetimi ve Desantralizasyon Bakanlığı tarafından izlenmektedir. Bakanlık bu izlemeyi şu esaslara göre yapmaktadır;

****Bölge Meclislerinin kararları doğrultusunda başka fonların yönetimi göz önüne alınır. Bu kaynaklar; Kamu Yatırım Planı gereği olanlar ile diğer kamu kurumlarının ve yasal kuruluşların fonları ve Avrupa Birliği ve diğer uluslararası kuruluşların fonları olabilir. Bütün bunlar bölge, il ve yerel düzeyde göz önüne alınır.**

****Bölgenin teknik desteği genelde konuyla ilgili çalışma ve araştırma yaparak Bölgesel Gelişme Planında kaynakların daha etkin yönetimi, değerlendirilmesi ile vergi, harç ve katkıların toplanmasını sağlamak şeklindedir.**

****Bölge aynı zamanda etkin mali yönetimi de temin eder.**

****Bölge, Avrupa Birliği programlarının uygulamasında katılımıcılığı da sağlar.**

****Kamu hizmetlerinin sunulması ve çeşitli projelerin üretiminde farklı finansör kuruluşlarla ödünç alma anlaşmaları yapar.**

****Fonla ilgili Bakanlık, Bölge, Birinci ve İkinci Derece Yerel Yönetim Otoritesi diğer tüzel kişilerin hizmetleri sunumu, gelişmeleri değerlendirme araştırmalar yapma, mali ve organizasyonel çalışmalar yapma, projelerin gerçekleşmesi için gözetim yapma uygulamalarını ayarlar.**

5.Yerel Karar Alma Sürecine Halkın Katılımı:

5.1.Referandum:

Yunanistan Anayasası yerel ve bölgesel seviyede referandumu öngörmemiştir. Referandum Anayasanın 44. maddesine göre ancak ulusal hayati konularda yapılabilmektedir. Referandum için gerekli karar, Bakanlar Kurulunun isteği üzerine parlamentonun toplam üye sayısının mutlak çoğunluğu ile alınabilmektedir.

5.2.Diğer Yöntemler:

Yerel konulara halkın katılımını sağlamak üzere yasalar Mahalle Meclisleri (*District Councils*) ve Halk Meclisleri (*People's Assemblies*) öngörmektedir.

Her belediye ve topluluk meclisi, belediye ve topluluğu mahallelere ve mahalle meclislerine ayırır. Böylece, mahallelerde; Mahalle Asamblesi, Mahalle Meclisi ve Mahalle Yöneticisinden oluşan yönetim yapısı oluşturulur.

Bu şekilde bir yapısı olmayan yönetimlerde Başkan en az bir defa Halk Meclisi düzenlemek zorundadır. Burada yerel konular görüşülür.

Yasalar ayrıca dolaylı katılım biçimlerini de öngörmektedir. Örneğin Bölge Meclislerinde sendikalar, kültürel, mesleki, ve bilimsel temsil söz konusu olmaktadır.

6.Bölge Yönetimleri, İller ve Diğer Yerel Otoriteler Arası İşbirliği:

Yunanistan'da bölge idareleri il yönetimleri ve diğer yerel otoriteler arasında aşağıda özetle belirtilen şekillerde işbirliği yapılarak ortak çıkarlarda performans artırımı hedeflenmektedir;

6.1.Birlikler:

İki ya da daha fazla belediye veya topluluk meclislerinin karar vermesi halinde kamu görevlerinin yürütülmesi, hizmetin arzını geliştirici makine ve teçhizat oluşturmak ve programların amaçlarını daha geniş alanlarda daha iyi gerçekleştirmek amacıyla birlikler oluşturabilirler.

6.2.Gelişim Birlikleri:

Yerel otoriteler, İl Meclisinin de uygun görüşü sonrası Ulusal Ekonomi, İçişleri Kamu Yönetimi ve Desantralizasyon, Planlama ve Kamu İşleri bakanlarının ortak kararı üzerine gelişme birlikleri kurabilirler. Bu birliklerin kurulması ile ekonomik coğrafya ve sosyal açıdan ve ulaştırma yönünden birlikte hareket sağlanmış olmaktadır.

6.3.Belediyeler Arası İşbirliği Anlaşmaları:

Birbirlerine komşu durumunda olan Birinci Derece Yerel Otoriteler aralarında işbirliği anlaşmaları imzalayarak sorumluluklarında olan hizmetleri daha geniş ve bütün olan bir alanda ölçeklendirmiş olurlar.

Birinci derece bir yerel otorite tek başına teknik, mali ve diğer olası açılardan kendine desteğe ihtiyaç gördüğü anda birbiri adına bile hareket etmeyi içeren bu tür bir yola başvurabilmektedir.Bu tür birliklerde topluluklar da ortak işe iş yapma sorumluluğu belediyelere verilmektedir.

6.4.Yerel Yönetim Kuruluşları ve Tüzel Kişiler Arası Anlaşmalar:

Belediyeler, topluluklar, birlikler, ikinci derece yerel otoriteler (İl Yönetimleri) ve yerel otoritelerin kamu hukuku tüzel kişileri sorumluluklarını bir diğerine bırakan anlaşmalar yapabilirler.

6.5.Aksiyon Planları Çerçevesinde Anlaşmalar:

Yerel otoriteler, il yönetimleri ve il yönetimine bağlı daireler, yerel otoritelerin birlikleri, Yunanistan Belediyeler ve Topluluklar Birliği (TEDK), Yunanistan İl Yönetimleri Birliği (ENAE), Belediyeler ve Topluluklar Merkez Birliği (KEDKE), yukarıda sayılan birimlerin katıldıkları hukuksal oluşumlar, belediyelerin su ve kanalizasyon işletmeleri, yasalarda belirtilmiş kamu kurumları ile aksiyon planları çerçevesinde anlaşma yapabilirler.

Bu anlaşmalara birinci ve ikinci derece yerel otoritelerin işletmeleri de katılabilirler.

Bu anlaşmalarda katılımcılardan her birinin yapacağı işler, hak ve sorumlulukları, mali hükümler ve işi yerine getirme takvimi yer almaktadır. Anlaşmanın yerine getirilmesinde kullanılacak para kamu yatırım programlarından, genel bütçeden veya da katılımcıların bütçelerinden olabilmektedir.

6.6.Ulusal ve Bölgesel Seviyede Yerel Otorite Birlikleri:

Yunanistan'da ulusal ve bölgesel seviyede işbirliğini ve katılımı arttırmak amacıyla danışma ve tavsiye organları niteliğinde şu özel hukuk tüzel kişilikleri oluşturulmuştur; Belediye ve Toplulukların Yerel Birliği (TEDK), Yunanistan Belediye ve Toplulukları Merkez Birliği (KEDKE), Yunanistan İl Yönetimleri Birliği (ENAE),

6.7.Diğer Ülkelerin Yerel Otoriteleri İle İşbirliği

Yunanistan Anayasasına göre yerel otoriteler Dışişleri Bakanlığının uygun görüşü ile diğer devletlerin yerel otoriteleri ile işbirliği yapabilirler.(*TWINNING*) Bu işbirliğinin Yunanistan ile diğer devlet ya da kuruluş arasında tek taraflı yada uluslararası anlaşmaya bağlı olması da gerekir.

Başta Avrupa Birliği'nin NOW, HORIZON, ECOS-OUVERTURE, INTERREG gibi programları olmak üzere Yunan yerel otoritelerinin pek çok bu tür işbirlikleri bulunmaktadır.

7.Yerel Otoritelerin Personeli:

Yerel otoriteler iki türlü personel istihdam etmektedirler. Bunlar daimi personel ve özel hukuk kurallarına göre kiralık personeldir. Ayrıca, önceden tahmin edilemeyen acil durumlarda belli bir zaman dilimi için özel hukuk kurallarına göre personel çalıştırılabilir.

Yerel otorite çalışanlarını ücretleri yasayla belirlenmiş olup Kamu Görevlileri Merkez Hizmetleri Birimi tarafından takip edilmektedir. Koşullar diğer kamu görevlileri ile aynıdır.

Daimi yerel otorite personeli, Yunanistan Kamu Personeli Seçimi Yüksek Kurumu (ASEP)'nin yayınladığı listeler üzerinden yerel otorite tarafından yapılır. Yerel otorite çalışanları aynı koşullar ve haklarla başka bir yerel otoriteye ya da merkezi bir birime geçiş yapabilirler.

Birinci derece yerel otoritelerde çalışanların toplam sayısı yaklaşık 80.000, ikinci derece yerel otoritelerde çalışan toplam kamu görevlisi sayısı ise 25.000 civarındadır.

8.Yetki, Görev ve Sorumlulukların Paylaşımı

8.1.Birinci Derece Yerel Otoriteler:

Anayasa ve yasalara göre yerel makamlar yerel yönetim sınırları içinde yaşayan vatandaşların sosyal, mali, kültürel ve diğer her türlü ihtiyaçlarını karşılamaya yetkilidir. Yerel ilişkiler genel olarak yerel makamları ilgilendirdiğinden onların dışında bir alana genişlemez.

8.2.İkinci Derece Yerel Otoriteler (İl Yönetimi):

İkinci derece yerel otoriteler de kamu otoriteleri olarak kendi bölgelerinde sorumluluklarını yerine getirirler. İlde iki türlü kamusal otorite bulunmaktadır;

8.2.1.İl Düzeyinde Yerel Konulardaki Otorite:

İl ve yerel düzeydeki yerel işlevleri ayıran kriter her otoriteye ayrılmış olan bölgedir. İkinci derece yerel otoritelerin sorumluluk alanları il yollarının inşası ve belediyelerarası yollar gibi aynı zamanda belediye ve topluluklara da yasak olmayan alanlardır. Bu durum aynı şekilde kaynak ve altyapı eksikliği nedeniyle belediyelerin yapamadıkları sorumluluk alanları için de geçerlidir

8.2.2.Yasayla Devlet Tarafından Belli Konularda Kullanılmak Üzere Verilen Otorite:

Bu şekilde verilen yetkiler aynı zamanda bu yetkileri kullanabilmesi için belli kaynakların devredilmesini de gerektirir.1994 yılında İkinci Derece Yerel Otorite olarak da adlandırılan otoritelerin ihdas edilmesiyle kamu mülkiyeti yanında aşağıdaki alanlardaki istisnalar dışında yetki alanları bu otoritelere devredildi;

**Milli Savunma Bakanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı ve Maliye Bakanlığı,

**Milli Ekonomi Bakanlığına bağlı Ulusal İstatistik Birimi,

**Tarım Bakanlığının Veteriner Kontrol Sınır İstasyonları gibi bazı birimleri,

İkinci derece yerel otoriteler, bölgelerinin mali, sosyal ve kültürel gelişmesinden sorumludurlar. Birinci Derece Yerel Otoritelere müdahale etmezler ve onların yetki alanlarında faaliyet göstermezler. Yani birinci ve ikinci derece ibareleri kullanılırken asla hiyerarşik bir ilişki kastedilmemektedir.

8.3.Bölge Yönetimi:

Yunanistan'da her bölge desantralize edilmiş bir idari üniteyi ifade eder. Kendisine bağlı olan idareler, daireler ve bölümler aracılığı ile hizmetlerini yürütür. Bölgesel devlet organları, devletin bölgedeki sorumluluklarını yerine getirecek şekilde yapılandırılmıştır.

Bölge idareleri, birinci ve ikinci derece yerel otoriteler üzerinde gözetim yetkisine sahiptir ve bu yetkiyle desantralize edilmiş idari sistem içinde bu idarelerin gereken görevlerini yapmaları için gerekli önlemleri alır.

Genel olarak bölge yönetimi şu görevleri yapar; coğrafi olarak kendilerine ayrılan bölgede ulusal ve Avrupa Birliğinin mali, sosyal ve kültürel gelişme politikalarını uygular, Devletin politikalarını bölge seviyesinde özelleştirir, yönetimi altındaki birimlere lider rol oynar, belli devlet politikalarının uygulanmasında koordinasyon işlevi görür, Devlet yönetimini vatandaşlara ve onların problemlerine yakın ve duyarlı hale getirir.

IV. MERKEZİ, BÖLGESEL VE YEREL YÖNETİM BİRİMLERİ ARASINDA SORUMLULUKLARIN DAĞILIMI

Yukarıdaki başlıkları altında anahatlarıyla anlatılmaya çalışılan sorumluluk alanlarının ayrımını aşağıdaki gibi tablolaştırarak geniş bir şekilde gösterebiliriz;

FONKSİYONLAR VE SORUMLULUKLAR	DEVLET	İL YÖNETİMİ	1.DERECE YEREL OTORİTELER
Genel İdare			
Hayati Önemdeki İstatistikler	*		*
Güvenlik, Polis	*		*(1)
Adalet	*		
Yangınla Mücadele	*	*	*
Sivil Savunma	*	*	*
İstatistik Hizmeti	*		
Seçmen Listeleri	*		*
Eğitim			
Okul Öncesi Eğitim	*	*(2)	*(3)
İlk ve Ortaokul	*	*(2)	*(3)
Mesleki ve Teknik Eğitim	*	*(2)	*(4)
Yüksek Öğrenim	*		
Yetişkin Eğitimi	*	*	*
Sağlık			
Hastaneler	*	*	
Kişisel Sağlık Kuruluşları	*	*	*
Sosyal Faaliyetler			
Aile ve Gençlik Hizmetleri	*		*
Huzurevleri	*		*
Sosyal Sigorta	*		
Konut ve Şehir Plânlama			
Konut	*	*	*
Şehir Plânlama	*	*	*
Bölgesel Plânlama	*	*	*
Çevre ve Halk Sağlığı			
Su	*		*
Evsel Kanalizasyon ve Atıklar			*
Mezarlıklar			*
Kesimhaneler			*
Çevre Koruma	*	*	*
Sanat, Dinlenme ve Spor			
Tiyatrolar, Konserler	*	*	*
Müzeler, Sanat Galerileri, Kütüphaneler	*	*	*
Parklar, Açık Alanlar	*	*	*
Spor ve Eğlence	*		*
Dinsel Alanlar (Worship)	*		
Trafik ve Ulaşım			
Otobanlar	*	*	
Kentsel Yol Ulaşımı	*	*	*
Kentsel Ulaşımı ve Demiryolları	*	*(5)	
Limanlar	*	*(6)	*(6)
Havaalanları	*		
Ekonomik Hizmetler			
Gaz	*		*
Su		*	*
Çiftçilik, Balıkçılık	*	*	*
Elektrik	*		
Ticaret	*	*	*
Turizm	*	*	*
Ormancılık	*		
Diğer Fonksiyonlar			
Hizmet, Girişim ve Sanitation Lisansları,		*(6)	*(7)

- (1) Belediye Polisi
- (2) Okulların Yapımı – görevlileri
- (3) Okulları Bakım ve Onarımı
- (4) Ruhsat
- (5) 1999 yılında çıkan 2738 Sayılı Kanun ve 2000 yılında çıkan 2839 Sayılı Kanun Limanlar Fonundan il yönetimleri ve belediyelere, yetki devrini ve belediyeler arası karakterde Liman Fonunun ihdasını öngörmüştür.
- (6) Girişim Uygulama Lisansı
- (7) Belli girişimleri için Yaratma ve Uygulama Lisansı

Dördüncü Bölüm

Mali Yönetim

I.Yerel Otoritelerin Finansmanı

1.Gelir Türleri:

1.1.Birinci Derece Yerel Otoriteler:

Yunanistan’da birinci derece yerel otoritelerin gelirleri “Olağan Gelirler” ve “Olağanüstü Gelirler” olmak üzere iki başlık altında toplanarak incelenebilir.

Olağan gelirler: Yasalya sağlanan devlet bütçe gelirleri, taşınır-taşınmaz mal gelirleri, ücret ve hizmet bedelleri, vergi, resim ve harçlar ve potansiyel ücretler ve hizmet bedelleridir. Olağanüstü gelirler; bağış, yardımlar, hibeler, mal varlığının satış gelirleri ve diğer gelirlerdir.

1.2.İkinci Derece Yerel Otoriteler (İl Yönetimleri):

1998 yılında yürürlüğe giren 2672 Sayılı Yasaya göre İl Yönetimlerinin gelirleri de birinci derece yerel otoritelerde olduğu gibi iki çeşit gelirden oluşur; olağan gelirler ve olağanüstü gelirler.

Olağan gelirler; vergiler, resim ve harçlar, taşınır ve taşınmaz mal gelirleri, Devlet tarafından İl Yönetiminin yerine getirmekte olduğu devlet işlevlerine karşılık devlet bütçesinden verilen yardımlar, Merkezi Otonomi (*Otonomous*) Fonu payı, Kamu Yatırım Bütçesinden alınan krediler ve ceza niteliğinde tahsil edilen paralardır.

Olağanüstü gelirler de; ödünç alınan paralarla yapılan işler karşılığı alınan ücretler, bağışlar, yardımlar, hibeler, kamu kurumlarını yaptığı yardımlar, mal varlığının satış gelirleri, Avrupa Birliği ve diğer uluslar arası organizasyonlardan gelen fonlar ve paralar ve diğer gelirler olmaktadır.

II. YEREL OTORİTELERİN EKONOMİK GİRİŞİMLERİ

Birinci ve ikinci derece yerel otoriteler; kamu hizmetlerini daha iyi yerine getirebilmek ve buna bağlı mali mülhazaları yerine getirmek, hizmet ve mal üretmek ve gelir toplamaya yönelik aktiviteleri geliştirmek amaçlarını gözeterek kendi ekonomik girişimlerini yapabilirler, varolan bir girişime ortak olabilirler;

Beşinci Bölüm

Denetim

Yunanistan Anayasasının 102 maddesine göre devlet yerel otoritelerin hareketlerini gözetim altında bulundurur.

I. BİRİNCİ DERECE YEREL OTORİTELER ÜZERİNDE KONTROL

Belediye ve topluluklarla ilgili olarak devlet sadece organlarının eylemlerinin hukukiliğinin kontrolünü yapmaktadır. Bu kontrol, organ ister bir kişi (Başkan) isterse de kolektif bir organ (Meclis gibi) olsun Bölge yönetimine bağlı olan “Kontrol Komitesi” tarafından yapılır.

Kontrol Komitesi, Devlet Hukuk Konseyinden bir başkan ile Bölgede görev yapan iki bölge kamu görevlisinden oluşur. Bölgede bu tür birden fazla komite varsa her birinin yetki alanı bölge yönetimini Genel Sekreteri tarafından belirlenir.

Belediyeler ve toplulukların bütün eylemleri 10 gün içinde bölgenin genel sekreterine gönderilmek zorundadır. Genel sekreter eğer bunların yasa dışı olduğunu düşünürse 15 gün içinde yukarıda bahsedilen Kontrol Komitesine gönderir.

Bunun yanında yerel otoritenin eylemiyle meşru ilgisi olan her vatandaş da söz konusu komiteye başvurabilir.

Kontrol Komitesinin aldığı kararlara karşı da taraflar İdare Mahkemesine gidebilirler.

II. İKİNCİ DERECE YEREL OTORİTELER ÜZERİNDE KONTROL

İkinci derece yerel otorite olan İl Yönetimleri üzerindeki devlet kontrolü de hukukilik noktasıyla sınırlıdır. Ancak bu otoritelerde organın kişi ya da kolektif bir organ olması kontrol açısından farklılığa sebep olur. İl yönetiminde meclis gibi kolektif organlar üzerindeki kontrol Bölge Yönetiminde yer alan ve yukarıda bahsedilen Kontrol Komitesine aittir. Ancak Vali üzerindeki kontrolü Bölge Genel Sekreteri yapmaktadır.

İl Meclislerinin eylem ve işlemleri 15 içinde Bölge Genel Sekreteri vasıtasıyla Kontrol Komitesine götürülebilir. İl yönetimlerinin eylem ve işlemlerine bakan Kontrol Komitesi, bölgedeki her ilden olacak şekilde hakimler, il temsilcileri ve kamu görevlilerinden oluşmaktadır.

Bunun yanında il yönetiminin eylemiyle meşru ilgisi olan her vatandaş da söz konusu komiteye 15 gün içinde başvurabilir. Bu durumda Komite 20 gün içinde karar vermek zorundadır. Yine aynı şekilde Valinin eylem ve işlemlerine karşı vatandaşların Bölge Genel Sekreterine 30 gün içinde başvurma hakkı vardır ve Genel Sekreterin başvurusu 60 gün içinde sonuçlandırması zorunludur.

Söz konusu başvurular sonucu Kontrol Komitesi ve Genel Sekreterin kararlarına karşı ilgililerin idari yargıya gitme hakları da mevcuttur.

III. DİĞER YOLLAR

Yukarıda belirtilen yolların dışında, eylem ve işlemde etkilendiğini iddia eden her vatandaş yerel otoritenin eylem ve işlemi ile ilgili olarak iptal ve tazmin isteğiyle Yunanistan Yüksek İdare Mahkemesine başvurabilir.

Bunun yanında “Vatandaş Ombudsmanı” vatandaşların şikayetlerini soruşturabilir. Soruşturma sonunda Ombudsman yerel otoriteye gerekli isteklerde bulunabilir.

Son olarak da; kamu sektörü içinde genel kontrolden sorumlu tüm organlar, vatandaş istekleriyle ilgili değerlendirme yapıp yerel otoritelerden isteklerde bulunabilirler.

Altıncı Bölüm

Kamu Yönetimindeki Güncel Gelişmeler ve Sorunlar

Yerel otoriteler konusundaki en önemli reform “*Ioannis Kapodistrias*” adı verilen ve 1997 yılında 2539 sayılı Yasa ile yapılan reformdur. Bu reformla, 441 belediye ve 5382 topluluk birleştirilerek, 900 belediye ve 133 topluluğa dönüştürülmüştür. Böylece birinci derece yerel otorite sayısı 5775’ten 1033’e geriletilerek ülkede önemli bir idari yapı değişikliği gerçekleştirilmiştir.

Belirtilen reform; birinci derece yerel otoritelerin yapısını ve hareket potansiyelini değiştirerek, yerel ihtiyaçlara daha etkin cevap vermelerini sağlamıştır. Bu reformla, aynı zamanda 1998-2002 yılları arasında kapsayan ve daha sonra 2004 yılına kadar uzatılan “Yerel Otoriteler İçin Özel Program”ın uygulanarak büyük gelişmeler sağlanmasına da önemli katkılarda bulunulmuştur.

Yerel Otoriteler İçin Özel Program, yerel gelişmeyi gerçekleştirecek yatırımların realize edilebilmesi amacıyla yerel otoritelerin yapı ve işleyişlerinin değiştirilmesini hedeflemektedir.

Diğer önemli bir reform ise “Desantralizasyon” sürecidir. 1994 yılında çıkarılan 2218 Sayılı Yasa, 1997 yılında çıkarılan 2503 Sayılı Yasa, 1999 yılında çıkarılan 2647 Sayılı Yasa ve 2001 yılında çıkarılan 2880 Sayılı Yasa ile önemli ölçüdeki yetkiler, görevler, mali kaynaklar bölge ve il yönetimlerine ve diğer yerel otoritelere bırakılmıştır. 2001 yılında çıkarılan 2946 Sayılı Yasa “Birlik Programı” adını taşıyan bir program çerçevesinde komşu yerel otoritelerin teknik destek, mali yönetim ve polis konularında daha etkin ve yüksek kalitede hizmet vermesini amaçlamaktadır.

“Bilgi Toplumu” adı altında yürütülen özel idari reform programı ile de ülkedeki tüm idari birimlerde bilgi teknolojilerinin uygulanması amaçlanmaktadır. Bu sayede de gerek bölgelerin gerek illerin gerekse de diğer yerel otoritelerin modernizasyonuna önemli ölçüde destek verilmektedir.

Kaynakça

- 1.BATLEY, Richard and Gerry STOKER. Ed. Local Government in Europe, Hong Kong, 1991
- 2.GIBSON, John and R. BATLEY, " Financing European Local Governments ", Local Government Studies, XVIII, 4 (Winter 1992)
- 3.STEWART, John and Gerry STOKER. Ed. Local Government in the 1990's, London, 1995
- 4.The Europa World Year Book, Europa Publication, Taylor&Francis Group,